

**IIRIS RITVA
LAITINEN**

**BURGUNDIN-
PUNAINEN
TAHTI**

BURGUNDINPUNAINEN TÄHTI

IIRIS RITVA LAITINEN

**BURGUNDINPUNAINEN
TÄHTI**

Eräänlainen matkakertomus

© 2018 Iiris Ritva Laitinen

Taitto ja kansi: Books on Demand

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-2903-8

Matkatovereitten muistolle

Ensimmäinen osa

Jukka Salmi, öljy kankaalle

MIKLOS JANKSON TAPATURMA

Ne mulle kaikkein läheisimmät maan päällä oli mun vaimo Bloom ja kaks lastani. Se oli se perhe, joka mun jälkeen jäi elämään. Se sai tuntee nahkoissaan ja luisaan, millasta se oli kun mua ei ollut. Toki mulla oli epälukuisa joukko frendejä, joista useimmat ei ikävä kyllä jaksaneet ees hiihtää. Nehän dokas ihan liikaa kaikki. Paitsi Ferrari Olan kanssa mä hiihdin. Ja niin oikukas kohtalo on, että juuri Ferrarin synttäreiltä mä en elävänä kotiin palannu. Mutta silloin olikin kesä ja me ajettiin fillareilla. Eikä hiihdetty.

Sinä kesänä Ferrari Ola täytti viiskyt vuotta ja päätti pitää elämänsä näyttelyn ja kunnon hipat. Ferrari tekee sellasta taidetta et se rappaa värjättyjä muurilaasteja kerroksittain kankaalle ja ruttaa kankaansa lyttyyn. Eikä sellanen mun mielestä taidetta ole. Pidetään me rakentajat muurilaastit vaan muurilaasteina.

Haluttiin vaimon kanssa kuiteskin mennä Ferrarin hiluihin. Olihan se vanha frendi. Vaimo toi torilta juman keltaisia auringonkukkia, joista se niin piti. Ja me päätettiin ojentaa ne juhlallisesti Ferrari Olalle sen puolisataisissa avajaisissa. Ja kun mä juuri olin lukenut yhden Kerouacin kirjan, jossa harrastettiin vuorikiipeilyä, halusin ostaa juuri sen kirjan Ferrarille. Ja lähdin niiltä istumilta haeskelemaan sitä. Lähtiessäni oli aikainen aamu ja helle oli noussut. Itse asiassa se oli jatkunut monta viikkoa.

Olin tehnyt rutkasti pihatöitä puutarhassa edellisenä

iltana. Purkanut lasteni puumajan, jonka rakensin vanhaan piilipuuhun vuosia sitten. Asettelin majan seinät siisteihin pinoihin pihan perälle kuin lähtiäisiksi ja saunoin meitin ikivanhassa saunassa. Löylyvesi sihahti ärhäkkäästi kiukaalle ja peityin miellyttävään vesihuu-ruiseen utuun. Saunan jälkeen istahdin talonpojan siniselle penkille syreeniaitaman vierelle. Tuumiskelin siinä hehkeitä syreeninkukkia katsellessani, kuinka kaunis maailma on. Ja kuinka ihanaa elämä. Sen henkeäsalpaavaa tuoksua teki mieli lähes imaista sisäänsä.

Poika oli startannut edellisaamuna rockjuhlille ja muistelin, kuinka toivotin sille asemalaiturilla Hyvää matkaa! Nostin sen painavat pakaasit laiturilta junaan, ja vilkutin sille jäähyväisiksi. Poika hymyili ja vilkutti takaisin. Ne oli sen ekat rockjuhlat kavereitten kanssa.

Olihan se mun oma lähtö sekä yllättävä että järkyttävä niille. Mun perheenjäsenet joutui käsittelee sitä kriisiterapiassa. Mun paikalla oli tyhjä tuoli. Sen edessä paloi Havin valkoinen kruunukynttilä. Vaimo itki sata paperinenäliinaa märiksi.

Kerouacin kirja löytyi kaupasta helposti. Mä olin pitänyt Jackin kaikista kirjoista, varsinkin Matkalla -teoksesta, mutta myös muista. Olinhan mä vanha merenkävijä, liftaillut Euroopassa, Aasiassa ja Amerikassa. Ihaillut hobomeininkiä, beatrunoilijoita, Gary Snyderia ja näitä. Se matkalla olo niinku oli lähellä ja kosketti mua.

Mä oon lukenut Kiiltomato-lehteä, jossa Kerouacia väitetään kirjailijaksi, joka kolahtaa lähinnä interrail- ja festari -ikäisiin. Mutta kun lahjoitin Ferrari Olalle Dharmapummit-kirjan lähentelin kypsää keski-ikää. Ja

täytyy myöntää, että mulle se ainakin kolahti viimeiseen hengenvetoon.

Kun palasin kirjaostoksilta, vaimo oli valmistanut kevyttä kesäkeittoa, tehtiin itselle voileivät ja lähdettiin avajaisiin. Väkeä oli paljon ja ihastuin Ferrarin tekemään grafiikan työhön, jossa pääkallosta kasvaa avautumaisiltaan oleva valkovuokko. Vaimo sanoi et kuin sä tollasii, sehän on synkkä kuin mikä. Mutta mun mielestä se oli Olan parasta grafiikkaa ikinä ja oikee uuden elämän symboli ja päätin ostaa vedoksen siltä istumalta. No enhän mä ennättäny tehdä kauppoja, eikä vaimokaan halunnut teosta ihan heti.

Koska iltajuhlaan oli aikaa, me päätettiin pulahtaa Bodomisiin uimaan ja talssittiin parkkipaikalta murhanieemeen, josta aava alkaa. Vaimo vaihtoi vaatteita rantapoukaman pukukopissa ja mä odotin sitä ulkopuolella ja kun se tuli kopista ulos, se oli sanomaisillaan jotain, mutta sitten se ei sanonutkaan. Ja jotenkin mä olin surullinen.

Iltajuhlat järjestettiin vanhassa navetassa, jota piti hallussaan paikallinen taiteilijaseura. Juhlapaikassa oli patinaa, tilaa ja kohta myös jytinää. Nyt on Ferraria juhlittava kuin viimeistä päivää, ajattelin. Olin kutsunut jopa vanhat kaverini Rantaplankkusen ja Feodorin mukaan. Ja soittelin niille malttamattomana, koska te tuutte, koska te tuutte!

Illansuussa tyttäreni Airut koukkasi Uimastadionilta. Mutta kohta ne saakelit halus lähtee pois, ja mä jäädä.

– Minä olen äänittänyt varta vasten tanssimusaa. Eikä vielä ole tanssittu, sanoin niille.

– Niin, niin mut kun me ollaan oltu täällä niin kauan,

oikeastaan koko päivä, vaimo ryhtyi inttään. Ja polki lähtökuopissaan.

Airut veti sitä käsipuolesta ja hoki: Lähdetään jo, lähdetään jo.

Mä sanoin niille, et jään vielä hetkeks ja tuun perässä. Eikä siinä mitään ihmeellistä ollut. Olinhan mä niitten mielestä kaikissa juhlissa aina se viimeinen vieras.

Mä tanssin siinä jäljelle jääneitten naisten kanssa. Vähän harmitti kun vaimon piti lähteä niin ajoissa. Ja mietin et oliko se mikään vaimo enää ollenkaan. Mun mielestä me oltiin vieraannuttu toisistaan. Olin nähnyt unta kuin mä ojensin sille valkeassa ruumisarkussa punaisen ruusun ja kyykäärmeen. Eikä se huolinut sitä ruusua. Ja mä tulin niin surulliseksi kun mietin kuin virastomaiseks meidän suhde oli mennyt vaikka me oltais voitu olla niin onnellisiakin yhdessä. Ja aina se huolehti niistä sosiaalityömen loputtomista hommistaan. Rotkotti mulle alkoholin käytöstä, väitti et mä muistelin liikaa hippiaikoja. Ja silti ne oli parhaita aikoja, mitä mun elämässä oli ollut.

Rantaplankkunen ja Feodor alkoi tehdä lähtöä ja kysyi, tuunko mä messiin samalla mittarilla. Mutta mä sanoin, että mulla on fillari ja ajan sen kotiin, ettei tarvii tulla hakeen seuraavana päivänä. Ja aloin koota kamoja ja ääninauhoja, mutta unohduin hetkeksi navetan ylisille lepäämään. Taisin torkahtaakin. Ja kun heräsin, tupu oli tyhjä ja aikanen aamu.

Kömmiin siinä hissukseen fillarin selkään ja polkaisin kotia kohti. Tavaralaukun olin sitonut pakettitelineelle. Aamulinnut lauloi. Vieno tuuli heilutteli tien varren koivujen, lehmusten ja vaahteroiden oksia. Niiden kuivuttaan rahisevat, karrelle ruskistuneet lehdet janosivat

Täysin puskista leskeksi päätyneestä Bloomista ja lymfoomaan sairastuneesta Slimistä tulee rakastavaisia, kun he kohtaavat hautajaisissa. Rakkaus iskee kuin syöpä. Sille ei voi mitään. Eikä haluakaan voida.

Ennen pitkää Slimin ja Bloomin hurmioon ja auvoon ilmaantuu Thanatoksen hajottavia ja hallitsemattomia voimia kuin lutikoita vuodevaatteisiin. Kumpi voittaa: Rakkaus vai Thanatos vai voitaako kukaan?

BURGUNDINPUNAINEN TÄHTI on kolmiosainen matkakertomus.

Ensimmäisessä osassa Bloomin aviomies Miklos Jankso sanoittaa viimeistä elinpäiväänsä. Vaimo ja perhe jatkavat elämää olosuhteisiin nähden, miten kuten.

Jakso päättyy itsenäiseen, viehkeään novelliin, jossa Jankso muistelee vaimonsa ensitapaamista. Perhe-elämän vanha hobo rinnastaa junamatkaan.

Toisessa osassa keskiöön ja päärooleihin zuumataan uusi kaveri Slim ja Bloom. Veijarimainen stoori sisältää hyvinkin todenolaisia tilanteita ja reploja sairastelevan parin elämästä niin kämpillä kotona kuin hoidoissa. Hulppeutta lisää Slimin kekseliäs, oikukas ja kadulla kasvanut taiteilijapersoona.

Kolmannessa osassa ”Burgundinpunainen tähti” Bloom on yksin.

- Että ihmisen kriittisimmät hetket typistettiin tupakointiin sairaalan pihassa! - Että suurin rakkaus elämään rinnastettiin lämmittelyyn syöpäklinikan tuulikaapissa! nainen ulvoo kummitushoitoklinikaksi ristimänsä sairaalan käytävillä, vaikka ääntäkään ei kuulu.

- Matkatoveri, missä on sinun burgundinpunainen tähtesi?

ISBN 978-952-80-2903-8

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi